

Obsahuje
8 stran
barevných
fotografií

STAR WARS

BOBA FETT

ZÁKON PODSVĚTÍ

Star Wars

Boba Fett

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Joe Schreiber
Star Wars – Boba Fett – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

STAR WARS **BOBA** **FETT**

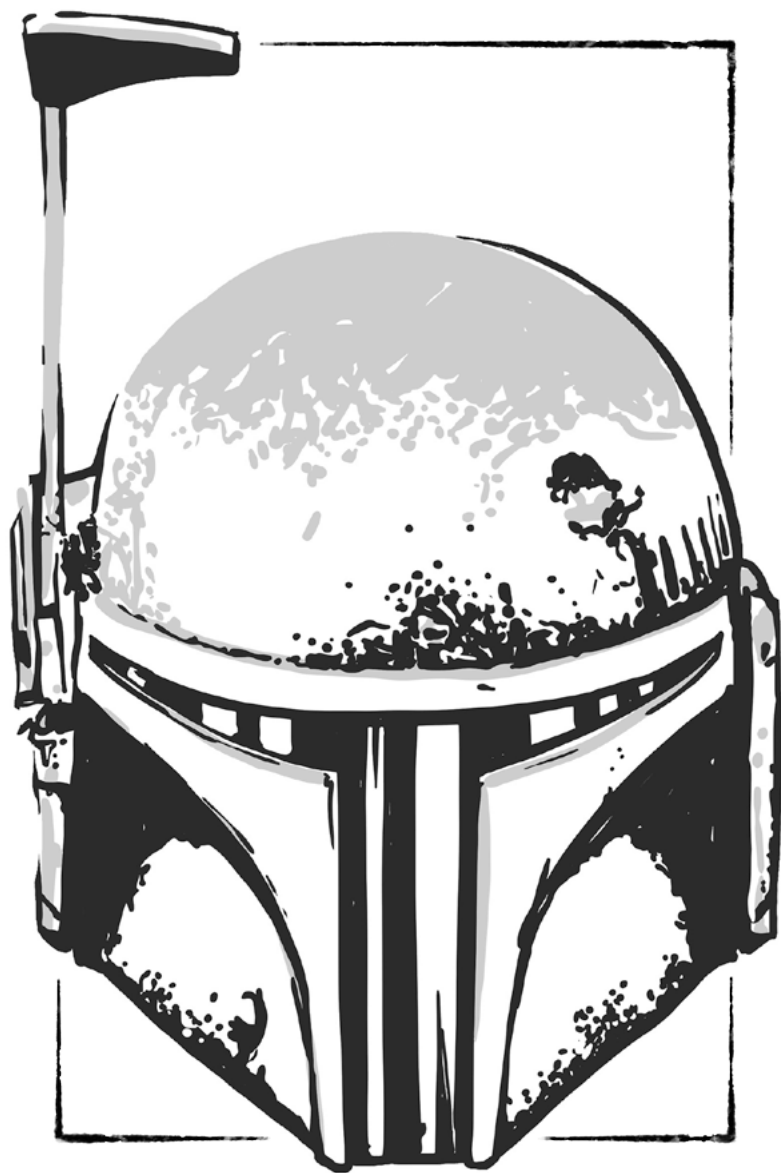
ZÁKON PODSVĚTÍ

Upravil Joe Schreiber

Podle seriálu Jona Favreaua
a scénářů, které napsali
Jon Favreau a Dave Filoni

Před dávnými časy,
v předaleké galaxii....

CIZINEC V CIZÍ ZEMI

PALÁC NEBYL PRÁZDNÝ.

Každému, kdo by se odvážil sestoupit do trůnního sálu, který kdysi obýval mocný Jabba Hutt, by se ta místnost zdála opuštěná. Kdyby se však odvážil jít dál, kolem tichého pódia pro kapelu do jedné z horních věží, našel by nádrž s bactou, v níž spočíval se zavřenýma očima Boba Fett a snil.

Fettovy vzpomínky byly stále živé. Zdálo se mu, že je chlapcem žijícím v městech na vysokých pylonech na Kaminu, jehož širý planetární oceán bičují nekonečné bouře a neutuchající příboj rozbouřených vln. Pak si vzpomněl na arénu Petranaki, na zármutek a bolest, které cítil, když se sklonil, aby zvedl přilbu svého otce Janga, jenž zde padl. Spatřil, jak se v jejím hledí odrážejí jeho vlastní rysy.

A samozřejmě si vzpomněl i na to, co zažil v sarlacově jámě.

Probudil se s mučivou bolestí, obklopen hustou černou tmou. Fett se snažil popadnout dech a aktivovat senzor v přilbě, který odhalil slizký trávicí trakt, v němž byl uvězněn. Sarlaccovy útroby byly živoucím vězením, z něhož podle všeho nebylo úniku. V růžové břišní stěně zahlédl zapuštěné tělo mrtvého stormtroopera, které už začaly rozkládat sarlaccovy trávicí enzymy. Fettovy plíce škemraly o trochu vzduchu. Natáhl se, aby stormtrooperovi vytrhl ze zbroje dýchací přístroj a napojil ho do vlastní přilby. Příliv kyslíku mu pomohl soustředit myšlenky. Úderem pěsti prorazil díru do syrové růžové tkáně a aktivoval plamenomet na předloktí. Vzniklý otvor se zaplnil ohněm. Cítil, jak se to stvoření vzpouzí, když si propaloval cestu k vlastní svobodě.

Fett si razil šachtu k povrchu a bojoval s vyčerpáním, které ho málem přemohlo. Při vědomí ho držel jen příslib čerstvého vzduchu. Konečně se vydrápal na denní světlo a vyhoupl se na rozpálený povrch planety. Za ním se doširoka rozevíral chřtán sarlaccovy jámy, vedle níž ležel vrak *Khetanny*, kdysi slavné Jabbovy výletní bárky, která rezivěla tam, kde se zřítila.

Fett byl příliš vyčerpaný, než aby se o něco z toho staral. Obalený pískem a trávicími šťávami se po čtyřech vlekl vpřed vstříc světlu dvou slunců. Jenže už

neměl dost sil. Zhroutil se tváří do nelítostného písku a odevzdal se temnotě.

Tma stále ještě vládla, když se z noci vynořil písečný transportér Jawů. Fett byl v bezvědomí. Kolem jeho těla se seběhly drobné postavičky v kápích, strhly mu z hlavy přilbu a začaly z něj stahovat zbroj a raketomet. Jejich oči dychtivě zářily nedočkavostí. Převrátily jeho tělo, aniž věděly, jestli je ten člověk, kterého tu našly, ještě naživu.

Když Fett konečně otevřel oči, našli Jawové jeho pušku. Instinktivně po ní sáhl rukou, čímž si vysloužil rychlý úder do hlavy.

Znovu ho pohltila temnota.

Z navátého písku se vynořila čtveřice siluet opatrně postupující přes duny k nehybnému tělu. Byli to Tuskenové. Měli zahalené hlavy, aby si chránili ústa a oči před prostředím, které už dávno přijali za své.

Ostražitě na ležícího muže mířili puškami a holemi gaderffii, ale nezdálo se, že by představoval nějaké nebezpečí. Kůži měl spálenou sluncem a rty rozpraskané od krutého pouštního vzduchu. Tuskeni si byli divokosti téhle země vědomi. Pokud smrt toho člověka ještě nedostala, určitě se o to mnohokrát pokoušela.

Přesto nebylo třeba riskovat. Píseční lidé svázali muži ruce lanem a nalili mu do úst tekutinu z černého melounu skrz rozpraskané rty. Černý meloun a mléko v něm obsažené byly zdrojem jejich přežití a nabídli jen tolik, kolik bylo třeba.

Fett ucítil, jak mu tekutina stéká do hrdla, zamrkal a snažil se posadit. Nejprve si uvědomil, že jeho zbroj a přilba jsou pryč a on je naprosto bezbranný. Najednou ho uchopilo několik rukou a trhnutím ho vytáhlo do stoje. Svaly na nohou odmítaly spolupracovat, jako by mu spolu se zbrojí někdo ukradl i všechnu sílu. Dehydratací se mu točila hlava. Byl tak slabý, že těžší stál, a písek ho šlehal do tváře. Přimhouřil oči a rozeznal obrysy několika velkých chlupatých zvířat s mohutnými zakroucenými rohy – banth, na kterých přijeli Tuskenové.

Po chvíli Fett ucítil tah lana a zapotácel se. Uvědomil si, že ho Tuskeni vlečou za jednu z banth a nutí ho držet s nimi krok. Věděl, že kdyby upadl, určitě by kvůli němu nezastavili. Klopýtl a klesl na jedno koleno. Znovu se zvedl a kráčel dál, ramena ho bolela, paže měl natažené a lano se utahovalo a zařezávalo se mu do zápěstí. Hlava mu třesla, viděl dvojmo a rozmazaně a už nemohl dál. Zaúpěl a zhroutil se tváří k zemi, převalil se na záda a lano ho vláčelo

dál po dunách, zatímco zíral na nekonečnou modrou oblohu.

Když Tuskeni konečně zastavili, nechal Fett volně klesnout hlavu na stranu. Všiml si, že dorazili ke shluku stanů, které označovaly jejich tábořiště. Bolest mu pulzovala v zádech a paže i zápěstí měl odkrvené a zdřevěnělé. Z dálky zněl ryk a drsné výkřiky v tuskenské řeči. Z obou stran k němu kráčely postavy a vrhaly na něj své stíny. A Boba Fett byl za ten stín vděčný.

Vděk však netrval dlouho. Rázem skončil, když ho Tuskeni na tom žhnoucím slunci přivázali ke kůlu a nechali několik svých výrostků, aby ho obstoupili a bili holemi gaderffii. Starší člen kmene stál opodál, přihlížel a usrkával z melounu. Bití skončilo kopancem do obličeje, po němž Fett zase upadl do bezvědomí.

Když se opět probрал, byla už noc. Pouštní vzduch se ochladil a kolem tábora praskaly ohně. K nedalekému kůlu byl přivázaný další zajatec, Rodian s rudou kůží, a před ním dřímал šupinatý tuskenský hlídacípes. Fett se otočil k Rodianovi, který mu pohled opětoval, ale výraz měl nečitelný. Pak se Fett znovu podíval na plazího massiffa a zaškubal za lano, kterým byl připoután ke kůlu.

Zvíře uslyšelo ten zvuk, zadívalo se na něj a se zavřením se zvedlo. Fett šubl za lano ještě silněji. Uvědomoval si, že ho Rodian pozoruje a čeká, co se stane. Massiff vrčel a kráčel k němu blíž. Fett cítil, jak se mu svaly napínají k útoku.

Zběsile trhal za lano, až se mu konečně podařilo vyprostit zápěstí z pout. V tu chvíli se na něj zvíře vrhlo. Fett ho strhl na zem a vši silou ho bušil pěstmi do hlavy, až cítil, jak pod ním zvíře ochabuje. Pak mu vložil pouta do tlamy a začal o jeho zuby lano přerézávat. Pouta konečně praskla a on byl volný.

Fett se ohlédl přes rameno, jestli si toho někdo nevšiml, a pak se obrátil k druhému vězni.

„Rodiane,” zašeptal tiše. „Chceš, abych ti přerázl pouta?”

Rodian odpověděl v huttštině, dost hlasitě, aby upoutal něčí pozornost.

„Tiše!” sykl Fett, ale už bylo pozdě. Zaslechl je tuskenský strážný, stojící opodál. S nataženou holí se blížil k nim. Fett mu ji vyrazil z ruky, ale strážcův křik zburcoval ostatní. Fett spatřil, že se k nim ze tmy řítí hned několik Tuskenů.

Cítil, jak se v něm probouzí pud sebezáchovy. Rozeběhl se do noci s holí gaderffii v rukou. Slyšel, jak za ním běží pískem hlídací pes a dohání ho. Zvíře vyskočilo

a zezadu do něj obrovskou silou narazilo. Srazilo ho k zemi a on ucítil nával bolesti, když se mu zakouslo do nohy. Fett se ohnal holí po jeho hlavě a odrazil ho. Sám se pak vyšvihl zpět na nohy. Pak pokračovali v potyčce, při níž massiff vrčel a cenil zuby. Fett si všiml, že pronásledující Tuskeni se zastavili a pozorují je.

Po chvíli se hlídací pes otočil a pelášil zpátky k Písečným lidem, kteří zpovzdálí zírali na Fetta a čekali, co udělá. Fett se rozkročil a pevněji sevřel hůl gaderffii, aby se připravil na jakousi patovou situaci. Jeden člen skupiny vykročil vpřed s vlastní zbraní v ruce.

Fett s Tuskenem kolem sebe pomalu kroužili. Fett se vši silou rozmáchl a provedl první výpad. Tusken jeho úder snadno zablokoval a udeřil Fetta napřed do břicha a pak do hlavy. Fett se otřepal a znovu provedl výpad holí, ale ta šla do prázdna - Tusken měl bleskurychlé reflexy. Znovu Fetta udeřil, vyrazil mu hůl z ruky a srazil ho na kolena. Pak ho vyřídil smrští rychlých, surových úderů. Když se Tusken otočil k odchodu, jeho společníci se rozběhli k Fettovi, jemuž se nějakým zázrakem podařilo zvednout na všechny čtyři, obklíčili ho a znovu ho srazili k zemi.

Poslední, co viděl, byly zahalené tváře Písečných lidí a jejich tmavé, okrouhlé ochranné brýle, skrz které na něj zírali, než se otočili k odchodu.

„VZBUĎ SE, ŠÉFE.“

Boba Fett otevřel oči a přes poklop bactového modulu viděl, že ho pozoruje Fennec Shand. Bývalá nájemná lovkyně a vražedkyně byla oblečená do své standardní černé uniformy a ochranné výstroje. Ve tváři se jí zračila odhodlanost a síla.

Fett natáhl ruku a stiskem tlačítka vypustil tekutinu z nádrže.

„Ozdravná procedura přerušena,“ ozval se automatizovaný hlas, když se otevřela dvířka nádrže. Fett si z úst vyňal dýchací přístroj a posadil se. Obslužný droid mu mezitím přinesl župan. Fennec stála vedle něj a čekala se založenýma rukama.

„Sny jsou zpět,“ řekl.

„Je čas jít,“ prohlásila Fennec jako obvykle zpříma. „Čekají na to, až je přijmeš.“ Otočila se k odchodu z místnosti. „Řeknu jim, že jsi na cestě.“

Fett se oblékl, nazul si boty a zůstal stát, zatímco mu droidi nasazovali mandalorienskou zbroj a nátepníky. Jeden z nich mu podal přilbu a Fett si ji nasadil na hlavu.

Za okamžik už Fett seděl v křesle na kamenném podstavci, který kdysi sloužil jako Jabbův trůn, a poslouchal aqualishského vyslance. Aqualish hovořil svým rodným jazykem a nabízel krabičku kreditů jako hold novému daimjóovi Tatooinu. Fett poslouchal a přikyvoval, Fennec mlčky stála po jeho boku. Vyslanec dohovořil, podal krabičku droidovi 8D8 a sklonil hlavu.

Fett se otočil k Fennec. „Pochytila jsi z toho něco?“ zeptal se tiše.

„Něco o přátelství?“ hádala Fennec.

Fett si povzdechl. „Chce to protokolárního droida.“

„Přichází Dokk Strassi,“ oznámil 8D8, „hlava trandoshanského klanu, jenž chrání střed města a tamní obchodní zóny.“

„Divný,“ zamručel Fett. „Dřív jsem pro něj pracoval.“

„Pro něj ještě divnější,“ přitakala Fennec.

Dokk Strassi přistoupil blíž. Trandoshan měl šupinatou kůži a hrbolaté čelo a v náručí nesl cosi hnědého a chlupatého – kožešinu, uvědomil si Fett. „Tisíce zvěstují, že nastoupil nový daimjó,“ řekl Dokk a jeho hlas byl stejně sametový a vtíravý, jak si ho Fett pamatoval.

„Je to čest být v Mos Espě uvítán vámi, Dokku Strassi,“ odpověděl Fett.

Strassimu se zaleskly žluté oči, rozpřáhl ruce a uklo-nil se. „Kéž byste v Mos Espě navždy i zůstal,“ řekl a po-malu se vzdálil.

Fett hleděl za odcházejícím Strassim. „I když ti Trandoshan složí poklonu, zní to jako hrozba,“ dodal.

„Přichází Jeho Excellence, Mok Shaiz,“ oznámil droid 8D8, „starosta Mos Espy a přilehlých náhorních plošin.“

Twī'lek, který se blížil k Fettovu trůnu, však toto prohlášení rychle poopravil. „Vlastně jsem starostův majordomus,“ řekl a prosebně rozpřáhl ruce.

Fennec se zamračila. „Zaplatit tribut měl přijít sám starosta.“

„Zajisté, ano,“ přitakal majordomus. „Omlouvám se. Dokážu si představit, že to tak mohlo být z korespon-dence pochopeno.“

„No dobrá,“ přikývl Fett. „Vyřidte starostovi můj po-zdrav a vděk za jeho tribut.“

„A další... pochopitelné nedorozumění,“ ohradil se Twī'lek. „Ten jediný, ehm, tribut, jenž nesu, je starosto-vo srdečné uvítání, přednesené mými ústy.“

Fennec se na něj chladně zahleděla. „Takže žádnej tribut?“

„Starostovo srdečné uvítání,“ řekl majordomus, „a lítost, že se musí věnovat naléhavým věcem.“

Fennec udělala krok vpřed. „Za takovou nestydatost by tě Jabba předhodil svému zvěřinci.“

„Omlouvám se, omlouvám,“ drmolil Twi'lek kvapně, zvedl ruce a couval.

„Řekni starostovi, že jsem tu teď já,“ podotkl Fett.

„Vlastně,“ řekl Twi'lek, „je tu ještě jedna věc, mohu-li.“

Fett si ho netrpělivě prohlížel. „O co jde?“

„Týká se tributu.“

„Nerozumím,“ namítl Fett.

Fennec se k němu naklonila. „Máš zaplatit ty jemu,“ pošeptala mu do ucha.

„Co?“ Fett se zarazil. „Já jsem zločinecký vládce. Platí se mně.“

„Mám ho zabít?“ zeptala se Fennec.

Oba se otočili k majordomovi, který zase hleděl na ně se založenýma rukama a trpělivě vyčkával.

„Pracuje pro starostu,“ poznamenal Fett.

„Takže ne?“ zeptala se Fennec zklamaně.

Fett si povzdechl. „Takže ne.“

Fennec se narovnala. „Lord Fett ti daruje možnost v klidu odejít,“ sdělila Twi'lekovi.

Jelikož majordomus takovou reakci zjevně nečekal, na okamžik se odmlčel a zvážněl. „Ehm,“ broukl.

„Omlouvám se a rád přijímám. Starosta to možná uvidí jinak, ale já mu váš postoj jistě vyřídím.“ Na odchodu se ještě otočil. „Nepřekvapilo by mě, kdyby vás v dohledné době navštívila další delegace.“

„Na tohohle pozor,“ pronesl Fett, když Twi'lek odešel.

„Já dávám pozor na všechny,“ namítla Fennec.

„Další, lorde Fette.“ zazněl znovu 8D8. Fett si všiml, že droid uvedl do trůnního sálu dva Gamorreany. Vepřovití strážci, podsadití a svalnatí, se zelenou kůží, byli spoutáni okovy a kovovými želízky. „Tito dva Gamorreané bývali tělesnými strážci Jabby Hutta,“ informoval ho droid, „a později Biba Fortuny. Dokonce se nevzdali ani po smrti svého pána. Byli zajati živí coby tribut vám. Jejich zmučené kvičení bude pronikavým vzkazem všem, kteří by vám chtěli vzít trůn.“

Fett se chvíli zamyšleně díval na oba Gamorreany, kteří se zdáli být se svým osudem smíření. „Nikoho nemučím,“ prohlásil nakonec.

„Nu, se vši úctou, lorde Fette,“ řekl droid, „na Tatooinu musíte předvést sílu, máte-li být uznán jako daimjó.“

Fett vstal z křesla a oslovil dva vězně před sebou. „Byli jste věrní oběma svým šéfům,“ řekl. „Když vás ušetřím, budete věrní i mně?“

Gamorreané před ním s chrochtáním poklekli.
Fennec se na Fetta podívala a zavrtěla hlavou.
„To není dobrej nápad,“ zamumlala.

MĚSTO MOS ESPA bylo hustou sítí ulic a čtvrtí vystavěných uprostřed rozlehlého kráteru. Nedaleko jeho středu se tyčila ústřední věž, kolem níž jako by se točil veškerý ruch.

Uprostřed toho všeho kráčeli ulicí Fett s Fennec po boku a gamorreanskými strážci v těsném závěsu. Když míjeli trhovce a kolemjdoucí, civilisty i droidy spěchající všemi směry, zadívala se Fennec na Fetta.

„Měl jsi jim říct, ať tě nesou na nosítkách,“ řekla.

Fett zavrtěl hlavou. „Nenechám se nosit po městě jako neschopnej šlechtic.“

„Pro obyvatele Mos Espy je to znak moci,“ upozornila ho Fennec. „Byli zvyklí, že se po ulicích promenovali Huttové. Všechno půjde snáz, pokud přijmeš jejich způsoby.“

Fett neodpověděl. Blížili se k honosnému podniku na konci ulice, a když vstoupili dovnitř, zaslechl

hudebníky hrající v temperamentním rytmu. Na pódiu předváděl své umění Max Rebo spolu s jedním bithským hudebníkem před rozjařenou společností hostů, kteří postávali u baru a herních stolů. Fett s Fennec si sejmuli přilby a sestoupili po schodech. Hned se k nim přitočil servírovací droid s tácem různobarevných koktejlů a vlídně zacvrlikal na uvítanou.

„Ne, nepřišli jsme na drink,“ odvětila Fennec. „Máme jednání s Garsou Fwip.“

Od jednoho stolu se ozval jásot šťastného výherce, který právě shrábl nějaké kredity.

„Zdá se, že se jí daří,“ poznamenal Fett.

Přistoupili k nim dva obsluhující Twi'lekové – muž se zelenou kůží a žena se žlutou – zaměstnanci kantýny. „Je libo vyčistit přilbu, než vás madam Garsa uvítá?“

„Ne,“ odpověděla Fennec.

„Jistě,“ přitakal Fett. „Nate, vezměte obě.“ Pohlédl na Fennec a připomněl jí, co řekla venku. „Všechno půjde snáz, pokud přijmeš jejich způsoby.“

O chvíli později k nim z opačného konce místnosti přikráčela sama madam Garsa. Byla to elegantní Twi'lečka se zlatavou kůží a s lekou bohatě zdobenými šperky. Přistoupila k nim s neochvějnou grácií. „Vítejte v Oáze,“ řekla. „Využijete některé z našich rozmanitých služeb?“

„Možná někdy jindy,“ odpověděl jí Fett. „Jsem tady obchodně.“

„Tak tedy obchodně,“ odvětila Garsa bez okolků. „Mají ty Gamorreany opláchnout a nakrmit, zatímco se vzdálíme?“

„Ne, ne. Není to na dlouho,“ řekl Fett. „Můžeme zůstat tady.“ Očima zabloudil k Fennec. „To je mistryně vražedkyně, Fennec Shand. Já jsem Boba Fett. Nahradil jsem Biba Fortunu.“

„Pardon,“ omluvila se Garsa. „Nevidím vaše nosítka.“

„Nepřinesli mě na nich,“ ohradil se Fett. „Chodím po vlastních nohou.“

Nedokázala potlačit pobavené ušklíbnutí. „Omlouvám se.“

„Chtěl jsem se představit,“ prohlásil Fett, „a ujistit vás, že váš podnik může i nadále vzkvétat pod mým dohledem.“

Garsiny oči se tím slibem rozzářily a koutky úst se jí zkroutily slabým úsměvem. „Děkujeme, lorde Fette. A díky za laskavé představení i za to, že jste vážil cestu až do mého zařízení. Je to náš malý kousek ráje.“ Potom k němu s úsměvem natáhla ruku, dotkla se jeho paže a přejela po ní prsty. „A jste v něm vždy vítán, protože teď je váš.“

Když se otočila k odchodu, přistoupil k ní jeden z Twi'leků s přilbami. Fett si všiml, že jeho přilba je plná kreditů.

„Hmm.“ Fennec si prohlédla mince v jeho přilbě a pak se podívala do té své. „Ta tvoje šajní víc.“

Když znovu vystoupili na denní světlo, Fett se otočil a prohlédl si rušnou křižovatku před nimi. „Jabba měl spoustu vazalů,“ podotkl. „Čeká nás hodně práce, jestli chceme jeho impérium udržet.“

„Můžu to oběhat bez tebe,“ nabídla se Fennec. „Jabba vycházel jen málokdy.“

„Vládl díky strachu. Já chci vládnout díky úctě.“

Fennec se na chvíli odmlčela, zvažovala svou odpověď a pak namítla: „Jestli můžu...“

„Jistě, mluv.“

„V těžkých časech je jistější vsadit na strach.“

Okamžik na to se ze střechy snesla postava v červeném, a jako by chtěla celou situaci ještě zdůraznit, přistála přímo před nimi. Během několika vteřin se k tomu muži přidalo púltuctu dalších a všichni se s patrnou výhrůžkou blížili k Fettovi a Fennec. Zabi-
jáci měli na sobě polomasky, zbroje a v ruce drželi plazmové kopí a energetické štíty. Složili své štíty